

ירח מלא האיר את השוק. עששיות הנפט שפכו אף הן אור זהוב על המבואות ועל הסמטאות הצרות. לאור הירח והעששיות לא קשה היה להבחין בדמותו של יהודי המתקרבת מרחוק.

היה זה חכם יהודה צדקה, שכאמור, עשה באותה שעה את דרכו משיבת "פורת יוסף" לביתו. חכם יהודה לא הבחין כלל בבני הפרא המסתודדים בפתחה של אחת הסמטאות. שקוע היה בשרעפיו, שפתיו משננות את תלמודו. ובכל זאת, השקות בשוק המוסלמי הייתה עליו לזרא. הוא החיש את צעדיו וביקש לקצר ככל האפשר את שהותו שם.

ואז, כאשר חלף על פניהם של הישמעאלים המצחקים, אירע הדבר. מחמוד. הבריון המגודל, הגיח לפתע מתוך הסמטה וזינק על חכם יהודה, כצבוע מורעב המשחר לטרף.

מחמוד חישב את צעדיו היטב. הוא תכנן לאחוז בכגדו של היהודי הצעיר, לטלטלו טלטלה עזה, לערער את שיווי משקלו, ואחר להטיחו ארצה ולהפליא בו את מכותיו.

ידו נשלחה במלוא התנופה אל מתחת למעילו של חכם יהודה, אל עבר חזהו, במטרה לאחוז בחולצתו ולנענעו.

אולם לפתע הרעידה צווחת כאב עזה את השוק המוסלמי כולו. ידו של הישמעאלי הגברתן אחזה בסכין החדה כתער, במקום בחולצה, ואצבעותיו שנלחצו בחוזקה אל להב הסכין נחתכו בבת אחת.

ארכו עוד כמה שניות עד שמחמוד התעשת וחילץ את ידו השותתת דם ממעילו של חכם יהודה, וארכו עוד כמה רגעים עד שחבריו התאוששו מן ההלם שאחז בהם.

"זה הוא!" הצטרח מחמוד בקול לא לו. ידיו היו תפוסות. מאחר שידו השמאלית אחזה באצבעות ידו הימנית הפצועה, במטרה להפחית מעט מעוצמת הכאב האדיר. כל שנותר לו היה לצרוח ולגדף.

ואכן, זעקות השבר שלו הרעידו את השוק והחישו למקום מוסלמים מכל עבר. "הוא דקר אותי! היאהוד הזה! הוא רצה להרוג אותי!" ייבב מחמוד בעודו מחווה בידו המדממת על חכם יהודה, שמצא עצמו לפתע בעיצומה של התרחשות מפתיעה.

המוסלמים צמאי הדם סגרו על חכם יהודה כטבעת, וחכם יהודה התעשת במהירות. "לא דקרתי אותו!" צעק. "לא נגעתי בו לרעה! הוא הכניס את ידו מתחת למעילי, כדי להכותני, וידו נתקלה בסכין השחיטה שהחזקתי שם!"

טבעת החנק הלכה וסגרה על האברך הצעיר. אגרופים קמוצים התנפפו מול עיניו. עיניים מלאות זעם ננעצו בו.

"אני מתחנן אליכם", ניסה חכם יהודה. "בואו, בואו ונלך אל ה'קישלה' (תחנת המשטרה הבריטית) הסמוכה, בואו ונלך. אני והפצוע. שם יחקרו השוטרים מה אירע כאן! אנא, אל תעשו בי דין בעצמכם."

הודעות מרכז "איטליה לראשונה" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

יוסף זוסף ורזאל

נערך ויוצא לאור ע"י "הסדרי יוסף ורזאל" (בהשתתפות כולל "יוני המעלה")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר חשון התשע"ז

1998

שבת שלום

יד' לעומר אבות א'

שבת כטי' ניסן ה-תשפ"ב
פרשה: **קדשים**
הפטרה: **ויאמר לו יהונתן**
שבת מברכין
ראש חודש אייר ביום ראשון ושני
המולד יום ראשון בשעה:
19:20 - 1 חלקים

הדלקת נרות - 19:00
צאת השבת - 19:53
ר"ת: 20:44

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:05

קדשים	אמר
עמוד השחר: 4:38	4:30
זמן טלית: 4:45	4:37
זריחה: 5:59	5:52
צאת: 12:41	12:40
מנחה גדולה: 13:14	13:14
שקיעה: 19:23	19:28

איטליה לראשונה

"שהתורה תאיר"

במציאות החיים רואים אנו במוחש, כי יש מי שמקיימים את המצוות, אבל ללא חיות. הם לומדים את התורה, אבל אין זה מביא אותם לקיימה בפועל ממש. התורה דורשת שיהיה "יוחי בהם", שהתורה ומצוותיה יאירו בנפשו של האדם בכל ענייניו, ושכל תחומי החיים יחיה על פי התורה.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה מרת אחוהי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל' 052-5079555

"מורא אב ואם"

"איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו" סמך שמירת שבת למורא אב לומר לך אף על פי שהזהרתך על מורא אב. ואם יאמר לך חלל את השבת אל תשמע לו. הפסוק הזה מדבר במורא אב ולא בכבוד אב. ומורא פירושו: לא ישב במקומו ולא ידבר במקומו ולא יסתור דבריו.

וכתב מרן השולחן ערוך: "עד היכן מוראם? היה הבן לבוש חמודות (בגדים יפים ונאים) ויושב בראש הקהל, ובאו אביו ואמו וקרעו בגדיו, והכהו על ראשו, וירקו בפניו - לא יכלים אותם! אלא ישתוק, ויירא מן מלך מלכי המלכים שציווהו בכך".

חשיבותו של כל אב בישראל יכולה להיות רק כתוצאה מן האמונה בבריאת אדם הראשון. כל אב יותר קרוב לצור מחצבתה של האנושות. אדם הראשון יצור כפיו של הקב"ה השוב הוא לכל באי עולם עד דור אחרון. ומי שקרוב אליו יותר חשוב יותר ומכובד יותר. מבין יותר וחכם יותר. אולם מי שאינו מאמין בבריאת אדם הראשון כיצור כפיו של הקב"ה, אלא הוא רואה את האדם כחיה מתורבתת שהתפתחה מחיה פרימיטיבית יותר - אינו יכול לרחוש בכבוד וחשיבות לדורות קודמים הוא רואה את עצמו יותר מתקדם מהם. כל המאוחר יותר מתורבת יותר וכל המוקדם יותר הוא פרימיטיבי יותר...

בשתי מצוות אלה, מורא אב ואם ושמירת שבת מהנכת התורה את האדם מישראל לאמונה בבריאת עולם מתוכננת ולא מתפתחת. בריאת האדם בדמותו ובצלמו כפי שהוא נראה בכל הדורות. לא היה שהתפתחה והגיעה לדרגת תרבות גבוהה, אלא אדם יצור כפיו של בוראו ויוצרו, שלא היסר ממנו כלום בשעת בריאתו, אדם השלם שנברא בצביונו ביום השישי לפני ששבת בוראו את שבתו.

העלון לע"נ

דודית עליה מור יוסף בת אסתר ע"ה שנלב"ע כטי' ניסן תשנ"ב.

"ידבר ד' אל משה לאמר קדושים תהיו" דבר אל כל עדת בני ישראל פירש רש"י מלמד שנאמרה פרשה זו בהקדלה.

כתב הרמב"ם בהלכות דעות (פ"ו הלכה א') אם איש דר באיזה מקום שיש בו דעות רעות ומנהגים לא טובים, צריך לברוח מן המקום ההוא וצריך לילך ממקום למקום וממדינה למדינה עד שיבא למקום תורה ודעות ישרות ומנהגים טובים שם יקבע מקום מנוחתו ואם אינו מוצא שום מקום אשר ייטב לו צריך להתבודד במדברות והיערות כדי שיברח מדעות רעות וממעשים רעים, אך זאת אינו מועיל אלא להנצל מן הדברים המעקבים עבודת השם יתברך אבל להשיג הקדושה העליונה אינו זוכה עד שידבק עצמו אל אנשו השם עובדי ד' באמת ולהשתתף עמהם יחד בעבודה רבה ואז יוכל להשיג הקדושה העליונה. ולפי רוב העם המתקבצים יחד לעסק עבודת ד' כן שורה עליהם קדושה העליונה שברוב עם הדרת מלך. [ע"פ מאור ושמש]

"ינטענתם ועזלתם"

הכתוב מדבר בתינוק שלוש שנים יהיה לכם ערלים, שאינו יכול לא להשיח ולא לדבר ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קודש, שאביו מקדישו לתורה הלולים לד', מהו הלולים, שבשעה שהוא מהלל להקדוש - ברוך הוא. ובשנה החמישית תאכלו את פריו, משעה שהוא מתחיל לקרות בתורה מכאן ואילך, להוסיף לכם תבואתו מכאן שנו רבותינו,

בן חמש שנים למקרא בן עשר שנים למשנה ולפי שבעולם הזה אדם מישראל מוליד בן, מוליכו לבית המדרש יגע עמו ומלמדו תורה. גרמו עונות, הוא מת ואינו שמח ממנו אמר להן הקדוש ברוך הוא, בעולם הזה על ידי שיצר - הרע מצוי בכם, אתם חוטאים ובניכם מתים אבל לעתיד לבוא, אני מסיר יצר הרע מכם ומבניכם ואתם מולידים ושמחים שנאמר, לא יגעו לריק ולא ילדו לבהלה. [תנחומא]

"ונזכרתה הנפש ההיא מעמיה"

חמור עונש כהן האוכל קודשים חוץ לזמנם שחייב כרת הוא יותר מאוכל נבילה וטרפה ושקצים ומדוע?

דע כי מן הטעם עצמו שאמרו "ישראל מטמא באוהל ואין עכו"ם מטמאין באוהל" מפני שישראל הם בחינת הקדושה ולכן כאשר מסתלקת ממנו הקדושה כל הקליפות והטומאה מתקבצים יחד ובאים עליו, והו הטעם פה בקודשים, כי מפני שהקודשים מעלתם רבה מאוד כך כשעבר הזמן אשר צוה ד' מסתלקת הקדושה ושורה עליו טומאה גדולה אשר כורתת נפש האוכל אותה חוץ לזמנה מה שאין כן בטומאת אכילת שאר איסורים כנבילות וטריפות שקצים וכ"ו.

שאיין בכוחה להכרית הנפש וטהרתה רק ע"י מלקות. [עפ"י אור - החיים].

תפלת שופר

סדר תפלת ערבית

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

תפלת ערבית חובה בזמן הזה

א. רבותינו התנאים והאמוראים נחלקו במסכת ברכות (דף כז:): אם תפלת ערבית רשות או חובה, והסכימו רבותינו הפוסקים הראשונים שהלכה כמאן דאמר שתפלת ערבית רשות, ומכל מקום כתבו הגאונים והראשונים שבזמן הזה נהגו ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית, וקבלו עליהם כתפלת חובה.

וכתבו הראשונים, שאפילו בזמן שהיתה תפלת ערבית רשות, אין הכוונה שהיא רשות לגמרי, אלא היינו שאם יש לפנינו מצוה אחרת שהיא עוברת הרי היא דוחה לתפלת ערבית, (ויש אומרים שאפילו מצוה שאינה עוברת היתה קודמת לתפלת ערבית), ואף בזמנם היתה תפלת ערבית מצוה, אלא שלא היתה חובה כשאר תפלות. ועוד כתבו הראשונים, שאף בזמנם שהיתה תפלת ערבית רשות, מי שקיבל עליו להתפלל ערבית נעשה עליו הדבר כחובה, וחייב להתפלל ערבית, ואם טעה בה מחזירין אותו.

אמירת פסוקים וקדיש קודם תפלת ערבית

ב. מנהג הספרדים ועדות המזרח להתחיל תפלת ערבית באמירת שלשה פסוקים אלו: "ה' צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה" (תהלים פרק מו פסוק ח'), "ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך" (שם פרק פד פסוק יג) "ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו" (שם פרק כ' פסוק י'), ומנהג זה הוא על פי דעת רבינו האר"י ז"ל.

וכתבו כמה אחרונים בשם רבינו האר"י, שאין להוסיף על שלשה פסוקים אלו קודם אמירת "חצי קדיש", בין בחול ובין במוצאי שבת, וכתבו בשמו שלא היה נוהג לומר במוצאי שבת פסוקי "אלפא ביתא" ומזמורים אחרים כלל.

ומכל מקום הנוהגים לומר "אלפא ביתא" ומזמורי תהלים קודם תפלת ערבית במוצאי שבת, רשאים להמשיך במנהגם, ויש להם על מה שיסמוכו.

ויש מהספרדים שנהגו להוסיף עוד כמה פסוקים בנוסף על פסוקי "ה' צבאות עמנו" הנ"ל, ובכל מקום יעשו כמנהגם.

אש ומים

הגאון רבי מרדכי בנט נשאל פעם על ידי הקיסר פרנץ יוזף: מה פשר הדברים שנאמרו בתלמוד שלכם: הרואה קדירה בחלום סימן לשלום. וכי מה ענין קדירה לשלום? השיב לו רבי מרדכי:

בוא וראה, אש ומים הם שני הפכים הנלחמים זה בזה ולעולם אינן שלום ביניהם. בכל זאת יש דרך אחת להשלים בינן האש למים: כשאתה שם קדירה עם מים על גבי האש, אזי האש מוסיפה לבקור והמים לא יוכלו לכבותה. הרי לך קשר מובהק בין קדירה לשלום....